

Militant

PERIÒDIC D'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

Dóna'ns suport econòmicament · Número 47 · MARÇ-ABRIL · 2023

Contra la dreta, la patronal i el règim del 78

**PER UNA
ESQUERRA
COMBATIVA!**

Contra la dreta, la patronal i el règim del 78

Per una esquerra combativa!

Editorial

Catalunya, com el conjunt de territoris de l'Estat espanyol, enfronta un intens any electoral. Primer les municipals, després les generals. En un context en què l'actual direcció del moviment independentista, tant ERC com Junts, han certificat la seva renúncia a lluitar per la independència, l'amnistia i la República catalana, intentant condemnar a l'oblit la crisi revolucionària del 2017 i l'aixecament del 2019 contra la sentència del Suprem.

L'últim exemple ha estat l'acord pressupostari ERC-PSC, secundat ràpidament per Junts. Un acord aplaudit per la burgesia catalana i espanyola, ansiosos per fer lucratiu negocis, ja que assumeix macroprojectes especulatiu com el quart cinturó de Barcelona (B-40), el Hard Rock, que suposarà construir milers d'hectàrees de casinos i sales de joc a Tarragona, o l'ampliació de l'aeroport del Prat.

Però aquest acord va molt més enllà. És un pacte de fons amb el PSC-PSOE, els dirigents dels quals no van dubtar a donar suport al 155 i desplegar la màxima repressió contra el moviment independentista, fent fins i tot front comú amb la dreta i la reacció. L'objectiu és

blindar la pau social i el règim del 78 a Catalunya, amb el suport del PSC, i contribuir a l'estabilitat del règim del 78 a Madrid fent costat al govern de Pedro Sánchez.

D'aquí els editorials entusiastes de la premsa burgesa. "El pacte pressupostari entre ERC i PSC aplanarà la legislatura i trenca la política de blocs a Catalunya" (El País). "L'acord pressupostari augura un període d'estabilitat i governabilitat (...) a Catalunya, on l'agitació i el desacord polítics han estat predominants en l'últim decenni" i "suposa la ruptura del bloc independentista que ha dirigit la política catalana en temps recents, propiciant episodis convulsos com els del 2017, amb greus conseqüències per al conjunt del país" (La Vanguardia). Volen neutralitzar un moviment que suposa una greu amenaça per al règim del 78 i el capitalisme!

Davant d'aquesta estratègia, només la CUP s'ha mantingut ferma, rebutjant frontalment els pressupostos i impulsant mobilitzacions contra els macroprojectes o lluites en defensa de la sanitat i educació públiques. Això li obre una gran oportunitat per a avançar i començar a disputar

la direcció del moviment independentista electoralment i, sobretot, mitjançant la lluita de masses als carrers.

Crisi capitalista i qüestió nacional. Ni fi de la repressió, ni dret d'autodeterminació

En un context de crisi mundial del sistema capitalista, la burgesia i els governs de tots els països es preparen per a una lluita de classes salvatge. Els capitalistes catalans i espanyols, també. Comprenen que els factors que van desfermar les crisis revolucionàries d'Octubre del 2017 i 2019 a Catalunya, la crisi econòmica capitalista i les seves devastadores conseqüències socials, l'opressió nacional i repressió d'un aparell estatal cada cop més reaccionari, es mantenen i fins i tot s'estan aguditzant. I temen que la rebel·lió social torni a apoderar-se dels carrers, enriquida per l'experiència acumulada.

A Catalunya aquest profund malesstar no ha deixat d'expressar-se. Ho va fer amb força en la qüestió nacional en l'última Diada, amb més de 600.000 persones rebutjant les renúncies i cessions permanents del Govern ERC-Junts. Una pro-

testa que va desencadenar una nova crisi del Govern, amb la sortida de Junts.

Els dirigents d'ERC i Junts justifiquen les seves renúncies i pactes amb el PSOE i el règim del 78 amb l'excusa de "desjudicialitzar el Procés" i acabar gradualment amb la repressió. Però malgrat els indults o l'eliminació del delictes de sedició, conseqüència ambdós de la lluita als carrers, es mantenen causes judicials obertes contra més de 3.000 activistes per participar en les mobilitzacions del 2017 i 2019, fins i tot amb la participació de la Generalitat. A més, l'aparell judicial ha donat un nou cop de puny, convertint en lletra morta la reforma del delictes de malversació i mantenint la inhabilitació de desenes de polítics independentistes.

El PSOE continua demostrant el seu complet compromís amb l'aparell de l'Estat: secunda escandalosament la infiltració i espionatge contra l'independentisme i els moviments socials; participa de la campanya furibunda de la dreta i la judicatura franquistes contra la llei del "Només Sí és Sí"; manté plenament vigent la llei Mordassa del PP, arribant a encobrir l'assassinat dels nostres germans migrants a la tanca de Melilla.

Si actua així respecte a la repressió, cedint en el fonamental a la dreta i l'aparell de l'Estat, com actuarà en una negociació sobre el dret d'autodeterminació? La suposada "via realista" de la negociació, amb la qual es justifica abandonar la lluita als carrers, és un atzucac.

"Pressupostos socials"?

El malestar també s'està expressant en el terreny social, especialment entre sectors de treballadors i treballadores que han estat avantguarda de la lluita per la independència i la república. És el cas de les i els docents en defensa de l'educació pública: vuit jornades de vaga entre març i juny de l'any passat amb manifestacions massives. O la lluita ara dels metges i personal de la sanitat pública, amb les vagues de sanitat i educació del 24, 25 i 26 de gener.

En l'estratègia de garantir la pau social costi el que costi, la burocràcia de CCOO i UGT fa un paper clau, lloant el pacte presuportari com a "exemple de consens" i "ruptura de blocs" que permetrà "rever-

tir anys de retallades" i boicotejant obertament la lluita sanitària i educativa. Com els dirigents d'En Comú Podem (UP), donant suport als pressupostos i encobrint-los com a socials mentre critiquen i es manifesten contra els macroprojectes.

Després de dècades de retallades i privatitzacions, l'increment recollit en els pressupostos de 3.000 milions d'euros en inversions (1.300 en sanitat, 600 per a educació) no frenarà la destrucció dels serveis públics. És més: molts d'aquests recursos continuaran anant a engrair el negoci de l'educació i la sanitat concertades. A Catalunya les empreses privades o fundacions ja controlen el 65% dels llits hospitalaris, la totalitat dels sociosanitaris, el 95% de serveis de salut mental i el 25% dels d'atenció primària.

Les cessions dels Comuns, intentant justificar-se dient que no es pot fer res més i que cal frenar la reacció, pretenen encobrir el fracàs de la seva estratègia reformista. El millor exemple és l'Ajuntament de Barcelona. Després de 8 anys a l'Ajuntament, Barcelona continua sent la

ciutat amb més desnonaments de l'Estat, el risc de pobresa afecta més del 20% de la població i gairebé el 40% de les llars té dificultats per a arribar a final de mes.

La CUP i la lluita per la República catalana socialista

En aquest context la CUP té una oportunitat històrica per a créixer i desenvolupar una oposició d'esquerres conseqüent tant en el terreny de la lluita social com en el de la lluita nacional. La clau és una política conscient que disputi la direcció del moviment amb una tàctica de combat i acció directa als carrers i un programa anticapitalista, internacionalista i socialista.

És necessari donar la batalla en el moviment sindical, denunciant el paper nefast de la burocràcia de CCOO i UGT i impulsant dins dels sindicats combatius i moviments socials un pla concret per a unificar i estendre les lluites, aixecant la consigna de la vaga general de tot el sector públic. Aquest plantejament tindria un enorme impacte, augmentant

la pressió sobre els dirigents sindicals. La batalla en defensa dels serveis públics, o contra els macroprojectes, que la CUP està impulsant i que les seves primeres convocatòries ja han mobilitzat milers de persones, mostra el potencial que existeix per a vincular les reivindicacions socials i la defensa del medi ambient a la lluita per l'amnistia i una República catalana socialista, omplint de contingut social i revolucionari la lluita per la independència i diferenciant-se nítidament de la xerrameca buida d'ERC i Junts, exigint, com a primer pas, la nacionalització de la banca, les elèctriques, els grans fons d'inversió immobiliària i grans empreses per a garantir una educació, sanitat, habitatge, pensions, salaris i condicions de vida i treball dignes per a tothom.

Aquest programa entusiasmaria desenes de milers de joves, treballadors i treballadores que ja votem a la CUP i mobilitzaria la majoria de votants d'ERC i els Comuns que estan veient com dins del sistema, plegant-se a les exigències de l'elit capitalista, no hi ha sortida possible.

Infiltració policial i violència sexual

L'Estat contra l'esquerra combativa

Judith Llauredó
Lliures i Combatives

Una investigació de La Directa va destacar un nou cas d'espionatge de l'Estat espanyol en els moviments socials de Barcelona. Un agent del cos nacional de policia es va infiltrar en organitzacions anticapitalistes, sindicals i de l'esquerra independentista de Barcelona durant prop de tres anys. Un cas que se suma a molts d'altres, però que ha implicat mantenir relacions sexoafectives amb fins a vuit dones mitjançant l'engany, l'abús de poder i, per tant, sense el seu consentiment. Un cas de violència sexual institucionalitzada.

L'agent es feia dir Daniel Hernández Pons. L'Estat va començar a planificar la infiltració el 2020. El primer contacte amb el moviment va ser a La Cinètica, en el gimnàs d'un centre social ocupat al barri de Sant Andreu, des d'on va començar a guanyar-se la confiança dels i les activistes. L'infiltrat va utilitzar les seves relacions personals per a aconseguir informació. En concret, va establir relacions sexoafectives amb diferents dones per a accedir a assemblees i altres accions. Segons La Directa, l'infiltrat, fent-se passar per activista, va intimar almenys amb vuit dones, i amb dues va mantenir una relació de parella.

Des de Lliures i Combatives, el Sindicat d'Estudiants i Esquerra Revolucionària enviem tota la nostra solidaritat a les dones afectades per aquest cas repugnant d'infiltració policial, i exigim que es depurin immediatament totes les responsabilitats.

No són les clavegueres: és l'Estat capitalista i el règim del 78!

Malgrat la gravetat de l'ocorregut, el Ministeri d'Interior de Marlaska no només no ha donat explicacions, sinó que ha premiat el policia amb un càrrec de responsabilitat en una ambaixada, que li podria suposar un sou mensual de fins a 20.000 euros.

I és que per a l'Estat tot val en la lluita contra els i les que lluitem. No són casos aïllats. Ens trobem davant d'un ampli pla dissenyat i establert per la cúpula de l'Estat: el Catalan Gate, el policia infiltrat al SEPC... Un pla en el qual el Ministeri d'Interior justifica plenament l'ús de la violència masclista i sexual com a estratègia d'infiltració policial.

En un informe d'agost de l'any passat titulat "Sobre el empleo de agentes de inteligencia por parte de la Comisaría General de Información de la Policía Nacional" el Ministeri d'Interior defensa la infiltració policial a Catalunya com a "legítima y oportuna" per a protegir la unitat d'Espanya, i com necessària ja que la "multimilitancia de los secesionistas radicales complica especialmente su vigilancia mediante otros medios". No són les clavegueres de l'Estat o la falta d'escrúpols de certs individus, és el propi Estat! El propi Ministeri d'Interior en el seu informe cita les lleis a través de

les quals aquesta pràctica es converteix en quelcom plenament legal.

La repressió contra les dones forma part de l'ADN del capitalisme i del seu Estat. Així s'ha vist a Gran Bretanya amb el cas SpyCops: dècades d'infiltració policial utilitzant com a arma l'engany i violència sexual continuada. Aquesta trama, posada en marxa a finals dels 60 contra els sectors més dinàmics i combatius dels moviments socials, sindicats i partits polítics d'esquerres protagonistes de les lluites de Maig del 68, contra la Guerra de Vietnam, o en el moviment ecologista i pel desarmament nuclear, arriba fins a l'actualitat. Moltes de les dones afectades fins i tot van arribar a formar una família i a tenir fills.

Aquest nou cas demostra la naturalesa profundament masclista de l'aparell de l'Estat, de la policia i la judicatura, i posa de manifest les raons de fons de l'ofensiva de la reacció contra el moviment feminista. Una ofensiva de la qual

participa plenament el PSOE, ja sigui oposant-se a la Llei 'Només Sí és Sí' o justificant que s'utilitzi la violència sexual com a mètode d'infiltració policial.

Milers de persones hem sortit als carrers per a respondre a aquesta nova agressió masclista, en aquest cas planificada des de les Institucions de l'Estat. Aquest ha de ser el camí per a combatre els nostres opressors! El de la lluita i la mobilització!

La nostra força és als carrers! La lluita feminista i anticapitalista és l'únic camí! Ens volen aixafar però no ho aconseguiran.

La lluita per la sanitat pública posa Ayuso contra les cordes

Esquerra Revolucionària Madrid

El 12 de febrer un milió de persones vam abarrotar el centre de Madrid defensant la sanitat pública. Aquesta demostració de força, organitzada des de baix gràcies a l'esforç i determinació de centenars d'activistes i col·lectius dels barris, ha colpejat tan durament el PP i Ayuso que estan recorrent a mesures desesperades com intentar prohibir pancartes o cartells en els centres de salut.

Estendre la vaga a tota la sanitat pública

Després de la massiva manifestació del 12 i més de tres mesos de vaga indefinida de les i els metges d'ambulatoris, els sindicats AMYTS i AFEM van convocar vaga l'1 i 2 al personal mèdic dels hospitals públics, amb un seguiment del 70%, malgrat els serveis mínims abusius del 35%. A més, el personal dels SUAP i SAR, urgències extrahospitalàries, segueixen en vaga indefinida, i el del SUMMA 112, que atén les trucades del 061, ha començat vaga indefinida els dilluns i dissabtes contra el seu trasllat al Zandal i per condicions laborals dignes.

L'extensió de la vaga a tota la sanitat pública és un clam però els dirigents

de CCOO, UGT i SATSE, presents en la Taula Sectorial, boicotegen obertament la lluita. Després de negar-se tot aquest temps a convocar una sola jornada de vaga, van signar amb la Conselleria un penós acord del qual van haver de desdir-se per la pressió des de baix. I un dia abans d'iniciar-se la vaga de metges als hospitals van publicar un comunicat, després de reunir-se amb el Conseller, rentant-li la cara i felicitant-se per la seva disposició a negociar. Un altre baló d'oxigen per a Ayuso intentant desactivar les vagues.

Els sindicats combatius de classe amb presència a la sanitat pública, MATS, SUMMAT, AME, AFEM i CGT han de cridar ja a la vaga a infermeres, zeladors, personal de neteja, administratius... Això tindria un impacte brutal, acorralant encara més Díaz Ayuso.

Podem derrotar Ayuso! Per una vaga general dels serveis públics!

La batalla per la sanitat pública a Madrid demostra novament que la classe treballadora, malgrat les dificultats, des de baix, autoorganitzant-se i mitjançant l'acció directa pot impulsar la lluita més enllà del que aquesta esquerra acomodada al sistema pretén. El PSOE madrileny, que no va jugar cap paper en la mobilit-

zació del 12, ha demanat que "sigui l'última manifestació d'aquest tipus", plantejant un gran Pacte per la Salut amb totes les forces polítiques, inclòs el PP.

L'experiència està demostrant que serveix i que no per a derrotar Ayuso. Uns mesos de mobilització als carrers han aconseguit més que totes les negociacions i picabaralles parlamentàries en quatre anys, podent fins i tot arrabassar al PP la presidència autonòmica. Però només s'aconseguirà sostenint sense treva la mobilització. El PSOE i alguns dels seus aliats no volen perquè els col·locarà, si arriben al govern regional, davant les exigències del moviment de masses, quan també són molt responsables de la privatització i retallades a la sanitat pública.

Per això una vaga general dels serveis públics a la CAM està més que justificada: animaria la batalla que ja estan donant les i els sanitaris i estendria la lluita a la resta de treballadores de la sanitat, l'educació, els serveis socials, el transport públic... sent la millor estratègia per a vèncer Ayuso.

Gran victòria de les treballadores de les botigues d'Inditex • La lluita serveix!

FTC-IAC Tarragona

La lluita de les treballadores de les botigues d'Inditex, empori tèxtil i financer de l'oligarca Amancio Ortega, ha conquistat grans resultats. Després de la vaga estatal del 7 de gener, la CGT va convocar una altra vaga estatal l'11 de febrer. Un dia abans, veient que seria un nou èxit, l'empresa va haver de cedir.

Es va repetir l'ocorregut a La Corunya al desembre. Hores abans de començar la vaga convocada per la CIG, l'empresa va acceptar una pujada del 25%. Aquest èxit va impulsar la lluita a la resta de l'Estat, desembocant en aquesta important victòria.

Coneguda pels seus abusos i explotació, Inditex es va resistir a cedir fins al final, quan va comprovar que les seves represàlies no aconseguien atemorir la plantilla i fer-la renunciar a la vaga. Només llavors van acceptar una pujada salarial d'entre el 20% i 25% segons els territoris. En algunes províncies amb pitjors salaris arribarà al 40%.

A més, el salari mínim, dependent de l'antiguitat i el lloc, estarà entre 18.000 i 24.500 euros bruts anuals i s'arrenquen mesures socials i afavoridores de la conciliació i avanços en l'equiparació amb els centres logístics de l'empresa, majoritàriament masculinitzats i amb millors condicions que les botigues, on el treball femení és majoritari. Entre altres millores s'aconsegueixen 450 euros per naixement de fill, 170 per a menjador, 200 per a material escolar i 170 per a escoles bressol.

Per primera vegada en la història d'Inditex es conquista un marc mínim d'àmbit estatal. Fins ara, cada província aplicava el conveni tèxtil provincial, amb diferències salarials enormes per a una mateixa categoria i lloc. Combinant-ho amb avantatges només aplicats en les àrees predominantment masculinitzades, Inditex intentava impedir la unitat de la plantilla. Aquesta victòria trenca aquesta estratègia, avançant en una ferma unió del conjunt de la plantilla.

El vergonyós paper de CCOO i UGT

Durant tota la lluita, CCOO i UGT han actuat com a trencavagues, intentant sembrar la desmoralització i repetint les amenaces de l'empresa. Davant la convocatòria de vaga de la CIG a La Corunya, Inditex va mobilitzar el secretari general de la Federació Estatal de Serveis de CCOO, José María Martínez, que va titllar la vaga d'"enorme irresponsabilitat" i de "mentider" al sindicat convocant, assegurant que l'acord entre CCOO, UGT i Inditex de pujar els salaris un 3% garantia el manteniment del nivell adquisitiu.

Abans de la vaga estatal de l'11, delegades i delegats de CCOO i UGT van recórrer les botigues, per primera vegada en molts anys, explicant que Inditex no cediria més, que l'equiparació salari-

al amb La Corunya "era impossible" i exigir-la provocaria el tancament de botigues. Si de CCOO i UGT hagués depès, les treballadores haurien hagut de conformar-se amb una miserable pujada del 3%.

La fermesa i determinació de la plantilla i la vaga de la CGT van arrencar una pujada gairebé 7 vegades superior a l'acceptada pels dirigents de CCOO i UGT! Només la mobilització i un sindicalisme combatiu serveixen per a obtenir millores reals. Les lliçons d'aquesta victòria impulsaran a trencar els dies de contenció d'una burocràcia apoltronada que no ens representa.

Visita el nostre web

www.esquerrarevolucionaria.net

8M Aquí està el feminisme revolucionari i anticapitalista!

150.000 joves omplen les manifestacions de Lliures i Combatives

Lliures i Combatives

Quina inspiració, quina força i quina determinació la d'aquest 8 de març del 2023. Tot i la bestial campanya de la dreta mediàtica, a pesar dels lladrecs del PP i de Vox, tot i les lamentables i constants capitulacions del PSOE, el feminisme de combat ha viscut novament una jornada històrica. Milions de dones hem participat en centenars de manifestacions que han recorregut tota la geografia de l'Estat espanyol, i ho hem fet denunciant activament la justícia patriarcal, masclista i feixista, la dreta i la ultradreta negociacionista de la violència de gènere, i a aquest

acollir una manifestació massiva: 75.000 joves abarrotant els carrers de la capital catalana amb una garra desbordant, a la qual es van sumar milers més a Tarragona, Lleida i Girona. A Madrid 30.000 omplint la Puerta del Sol i col·lapsant la Gran Via fins al Ministeri de Justícia, on vam pronunciar un míting elèctric davant de desenes de milers de companyes assegudes. La mateixa força es va veure en altres territoris: més de 10.000 als carrers de Bilbo, Donosti, Gasteiz i Iruñea, més de 10.000 entre València, Elx, Alacant i Castelló, més de 8.000 a Sevilla, Màlaga, Granada, Cadis, Jaén, Almeria,

“Aquesta xacra social està permesa i emparada per un aparell de l'Estat i una justícia feixista que ens ha declarat la guerra, com ara veiem amb l'ofensiva reaccionària contra la llei del Només Sí és Sí.

Però no ens enganyen. Aquest atac furibund dels jutges, el PP, Vox i els seus mitjans de comunicació no és només contra una llei, és contra el moviment feminista en el seu conjunt. Els nostres enemics de classe no poden consentir que gràcies a la lluita hàgim fet realitat una de les reivindicacions més sentides per milions de dones i que hàgim avançat en drets. Per això, ara aquests reaccionaris volen venjar-se de nosaltres.

Tanmateix, sembla ser que això al PSOE li és igual i tornen a agenollar-se davant la reacció política i mediàtica. El PSOE, al costat del PP, va votar en el Congrés a favor de modificar la llei del Només Sí és Sí i eliminar el consentiment lliure com a element fonamental per a entendre una agressió sexual. Això, en la pràctica, és tornar a recuperar la distinció entre 'abús' i 'agressió'. És a dir, tornar a culpar-nos a nosaltres, tornar a preguntar-nos si ens resistim molt o poc o si tanquem bé les cames.”

Des de Lliures i Combatives, el Sindicat d'Estudiants i Esquerra Revolucionària tenim molt clar que la lluita és l'únic camí. Per les que ja no estan, per les que estan per venir i per les que no ens resignem. Endavant!

Uneix-te a Lliures i Combatives, enforteix el feminisme revolucionari i anticapitalista!

Llegeix aquí la crònica de la V Trobada Estatal de Lliures i Combatives

partit que s'amaga darrere de les sigles de "socialista" però les dirigents del qual, com Carmen Calvo, defensen un programa transfob i homòfob que no té res en comú amb el feminisme que lluita tots els dies pels drets de la dona treballadora i de totes les oprimides.

Un 8M molt important també pel paper que ha realitzat la joventut. La vaga estudiantil feminista organitzada per Lliures i Combatives, el Sindicat d'Estudiants i Esquerra Revolucionària va ser un èxit sense pal·liatius: a més de buidar les aules, amb més d'un milió d'estudiants fent vaga, el més destacat van ser aquestes 150.000 dones joves que van omplir al matí les més de 30 manifestacions que vam organitzar, i que es van desenvolupar en un ambient eixordador, combatiu i entusiasta. No hi ha dubte que la ràbia sortia a borbollons per milers de goles, però també hi havia una sensació de felicitat col·lectiva per ser tantes i tan fortes: "Aquí estem les feministes", "Feminisme no és transfòbia", "Si no dic sí també és violació", "Ja n'hi ha prou de justícia patriarcal", "Ens maten ens violen i aquí no passa res", "Ens volen submises ens tenen combatives", "Justícia i capital aliança criminal", "Som el crit de les que ja no estan", "Tranquil·la, germana, aquí està la teva manada"... aquestes han estat algunes de les consignes més corejades.

I les xifres deixen clar que la lluita feminista revolucionària ha sintonitzat en la consciència de la joventut. Barcelona va

Huelva i Còrdova, prop de 4.000 entre Oviedo i Gijón, i milers més a La Corunya, Ferrol, Vigo i moltes altres localitats.

Un enorme èxit que demostra moltes coses. En primer lloc, que la joventut i les estudiants no farem un pas enrere en la lluita contra la violència masclista, la justícia patriarcal i el seu sistema. I, en segon lloc, com vam assenyalar en les intervencions finals de les manifestacions, que els culpables del terrorisme masclista no són només els que ens agredeixen:

Catàstrofe a Ohio

Biden imposa la censura informativa i els treballadors ferroviaris exigeixen la nacionalització

José López
Esquerra Revolucionària Internacional

Mentre Biden i la CIA investiguen si els ovnis o globus convenientment albirats les últimes setmanes al cel estatunidenc són d'origen xinès o extraterrestre, a East Palestine (Ohio) viuen un malson. El descarrilament el 3 de febrer d'un tren de més de 150 vagons amb matèria primera per a fabricar PVC i la seva combustió controlada per a evitar una explosió, van generar fosgen gasós, component altament tòxic utilitzat com a arma química en la Primera Guerra Mundial. Encara que les autoritats declaren segura la localitat, els veïns denuncien una olor insuportable i temen que infiltracions tòxiques contaminin l'aigua que consumeixen. El desastre mediambiental és irreparable

Una catàstrofe per a res inesperada

La situació és tan tensa que els veïns van organitzar una assemblea exigint informació a Norfolk Southern Corporation (NSC)—empresa implicada— i a les autoritats locals. Amb l'excusa de témer per la seva integritat física, l'NSC es va negar a participar, criminalitzant les víctimes.

Al febrer del 2020 un altre tren amb cru va descarrilar i va explotar a Guernsey (Saskatchewan, al Canadà). Una setmana després, un altre carregat d'etanol descarrilava i cremava a Kentucky. Pittsburgh ha sofert vuit descarrilaments en 5 anys i les estadístiques oficials eleven a 1.700 els descarrilaments anuals!

La Railroad Workers United (RWU) porta denunciant problemes de seguretat almenys des del 2014. Aquesta organització unifica treballadors del sector afiliats als dotze sindicats nacionals principals—lluitant contra la divisió ja que, fins i tot treballant en les mateixes grans empreses, són obligats a organitzar-se en diferents sindicats— i va ser clau per a impulsar la vaga que Biden va prohibir el passat desembre.

Un reflex del col·lapse del capitalisme

L'origen d'aquest desastre és la gestió capitalista del servei ferroviari i el seu manteniment, que es manifesta en dos factors derivats de la concentració monopolista.

Primer, la deterioració crònica de les infraestructures que afecta ponts, carreteres, infraestructura ferroviària i marítima. Això és reconegut per l'establishment, i és darrere d'una enorme campanya d'inversions públiques, al servei de les empreses privades, per a poder afrontar la guerra comercial amb la Xina.

Segon, el Pla estratègic Precision Scheduled Railroading, implementat a gran escala per exigències dels monopolis que controlen el sector. Consisteix a muntar trens tan llargs com sigui possible amb la tripulació mínima imprescindible. El 2022 els ferroviaris van impulsar una campanya reclamant l'obligació legal d'incloure almenys dos treballadors perquè cada vegada és més habitual que només vagi a bord el conductor.

Però les empreses volen més: trens sense conductor, incloent només un enginyer-revisor i incorporant sistemes de fre automàtic i intel·ligència artificial. Els sindicats no rebutgen incorporar aquesta tecnologia com a mesura de seguretat però exigeixen que la tripulació no sigui substituïda.

El pla citat va suprimir 40.000 llocs de treball entre novembre del 2018 i desembre del 2020 reduint el nombre de treballadors a un mínim històric. La conseqüència immediata és intensificar l'exploatació laboral: els treballadors han d'estar disponibles 24/7, no disposen de dies per malaltia ni temps per a redistribuir les càrregues entre vagons per a equilibrar l'estabilitat dels trens—sent pressionats per a passar per alt problemes crítics de manteniment i seguretat—. Mentrestant, els beneficis empresarials s'han disparat.

Els treballadors demanen la nacionalització del sector ferroviari

En el seu congrés d'octubre del 2022 la direcció de l'RWU va votar unànimement una resolució a favor de la nacionalització del sector ferroviari—un debat iniciat en la seva conferència del 2012—, reflectint l'enorme radicalització del sector

Denuncien que el transport ferroviari és explotat per tres o quatre empreses monopolistes que es reparteixen les rutes. Amb els obrers ferroviaris emmanillats per una infame Llei antivaga del 1926, la política empresarial cerca el màxim be-

nefici, renunciant a invertir en infraestructures, seguretat o millorar les condicions laborals. La propietat pública del sector permetria reinvertir beneficis per a donar millor servei, més segur i amb millors condicions laborals.

També respondria millor al canvi climàtic. El pes del transport de mercaderies per carretera, molt més contaminant, és molt superior al del ferrocarril i l'electrificació dels trens és insuficient, dependent enormement dels motors dièsel. La propietat pública possibilitaria una xarxa més àmplia i més verda.

La proposta de la nacionalització està adquirint tal rellevància que els grans poders ja s'han llançat a una feroç campanya de desprestigi públic. També des de posicions suposadament progressistes es juga la carta de la confusió: fer passar per “nacionalització” l'aprovació de lleis per a “controlar” el monopoli.

Un reportatge recent, “El cas de la nacionalització dels ferrocarrils”, a la revista *In These Times* il·lustra la resistència dels treballadors a deixar-se enganyar: “Quan parlem de nacionalització la gent pot pensar que parlem de treure el control d'una indústria de les mans de les corporacions per a lliurar-la al mateix govern que pren (...) decisions sobre la base dels seus beneficis. (...) Pel que estem lluitant és per la nacionalització democràtica”.

Els ferroviaris estan portant al debat públic la nacionalització sota control obrer d'un sector estratègic. El potencial revolucionari del moviment també queda reflectit en les paraules d'un altre treballador: “Simplement regular l'assegurança sanitària (...) no és una solució real. Necessitem un sistema públic sanitari. I crec que el mateix és vàlid per als ferrocarrils”.

Un pas important per a un programa d'independència de classe

Però els treballadors tenen molt mals companys de viatge. J. R. Ferguson, líder del major sindicat ferroviari (amb 28.000 treballadors), davant la prohibició de la vaga de ferroviaris per Biden i la imposició d'un acord pel Congrés, deia: “Ell va fer el correcte. (...) A ningú li entra al cap que cap partit polític ens deixés anar a la vaga general enfonsant l'economia abans del Nadal. (...) Imposar l'acord era la millor opció. (...) No culpo Biden. Ell ha posat el país primer, ell ha posat l'economia primer.”

Amb la vaga pel conveni de facto il·legalitzada fins al 2025—quan es reobre el període de negociació—l'RWU està preparant una campanya de mítings per a defensar la nacionalització del sector ferroviari i guanyar-se l'opinió pública. Aquest és el camí. Aquests esdeveniments reivindiquen la necessitat que sindicalistes i activistes de l'esquerra combativa que impulsen la lluita social als Estats Units s'organitzin en un partit amb una estratègia socialista d'independència de classe. Per la nacionalització del sector ferroviari!

REBEL·LIÓ OBRERA a França

Ve de la contraportada

En el cas del transport de París o a l'SNFC (companyia nacional de ferrocarrils), la Intersindical va haver de convocar vaga indefinida des del 7 de març. I el mateix està passant al sector educatiu on en determinades regions, com a Toulouse o París, també s'ha plantejat unitàriament la vaga indefinida. Una onada que no cessa i a la qual s'estan sumant més sectors.

Al sector privat també s'està estenent el pànic. La Federació de Metal·lúrgics de la CGT es va sumar a la vaga cridant a radicalitzar el moviment vaguístic a partir del 7 de març, tal com es va fer "el 1936¹, el 1968² i en menor grau el 1995". Una autèntica declaració d'intencions.

Organitzar la vaga indefinida de manera militant

L'ambient és tan potent que sorgí el debat sobre la possible ocupació d'empreses. A partir del dia 7, les i els treballadors s'estan reunint en assemblees generals als seus centres de treball per a decidir i votar cada dia continuar la vaga. Aquesta estratègia suposa a més un salt organitzatiu important, ja que són els mateixos treballadors els que s'organitzen en el dia a dia per a seguir la batalla, dificultant les maniobres de la burocràcia sindical per a desactivar-la.

Per a garantir l'èxit de les vagues generals renovables és fonamental conformar comitès de lluita a cada fàbrica i centre de treball, a cada institut i facultat, i promoure l'ocupació activa de tots aquests espais des d'on seguir organitzant les aturades indefinides. Cal establir piquets permanents per a garantir l'exercici del dret de vaga davant les amenaces dels patrons i contra la repressió de la policia. Cal crear caixes de resistència potents recaptant més fons per als vaguistes (la CGT ja ha aconseguit més

de 600.000 euros i la França Insubmisa més de 250.000!). Cal estendre l'autoorganització als barris mitjançant assemblees permanents, des d'on s'impulsin manifestacions i mobilitzacions cada dia de vaga que demostrin l'enorme força de la classe obrera.

Mélenchon i la França Insubmisa aposten pel combat als carrers

L'altre aspecte central és que la batalla sindical és cent per cent política, contra la dreta i les contrareformes que imposa el gran capital. Per això és un pas endavant que Mélenchon i la França Insubmisa hagin plantejat que no només cal lluitar per la retirada de la reforma sinó també per la reducció de l'edat de jubilació als 60 anys amb 40 anys de cotització (no 43 com fins ara). I, per aconseguir-ho, allò fonamental és ocupar els carrers fins a doblegar Macron i el govern.

La lluita extraparlamentària és el factor crucial per a imposar una correlació de forces social tan favorable. El fet que la França Insubmisa hagi boicotejat obertament el tripijoc parlamentari, impeding que es debatés i es votés el famós article 7 que amplia l'edat de jubilació fins als 64 anys, és correcte. No es pot acceptar que el govern es basi en la suposada legitimitat del Parlament per votar una reforma que compta amb l'oposició majoritària de la població: la reforma és rebutjada pel 72% dels francesos i per més del 90% dels assalariats.

L'estratègia de Mélenchon està contribuint a radicalitzar i polititzar el moviment, l'està estenent entre els estudiants i entre el jovent obrer precari, està construint una caixa de resistència per als vaguistes i organitzant mobilitzacions i mítings per tota França per a assegurar el bloqueig efectiu del país des

del 7 de març. Això ha aixecat una furiosa hostilitat entre la classe dominant. D'aquí ve la campanya històrica des de tots els mitjans de comunicació burgesos acusant-lo d'irresponsable i de posar en perill les institucions.

Alhora, la premsa s'ha bolcat en elogis a Le Pen i l'extrema dreta, assenyalant-ne el paper exemplar i d'oposició responsable a la reforma però sense estridències i, per descomptat, sense bloquejar el debat parlamentari.

Per una alternativa revolucionària amb un programa comunista!

Aquesta campanya d'atacs contra Mélenchon i la França Insubmisa s'està recolzant en una part dels seus aliats a NUPES, tant en el moribund Partit Socialista com els ecologistes o el Partit Comunista, així com en la burocràcia de la CFDT i de la CGT, que s'han sumat a la campanya contra l'estratègia del bloqueig parlamentari.

Un reflex de la magnitud que ha adquirit el moviment, de la seva radicalització creixent, i del terror de tots aquests buròcrates acomodats davant la perspectiva d'una crisi revolucionària.

Mélenchon i la França Insubmisa, juntament amb els moviments socials i l'esquerra combativa, han d'aprofundir aquesta estratègia, estenent el moviment, armant-lo políticament i confrontant amb tots aquells que estan manobrant activament per intentar desactivar aquesta rebel·lió de la classe obrera i reconduir-la a les tranquil·les aigües del parlamentarisme burgès i la negociació.

Sens dubte, entre milers d'activistes sindicals i juvenils, les simpaties cap a

Mélenchon i els insubmisos s'han multiplicat. Sobre aquesta base cal donar una batalla al si dels sindicats i dels moviments socials per a imposar la vaga indefinida militant i les ocupacions amb dos objectius: tombar la reforma de les pensions i fer fora Macron. És perfectament possible!

I per a fer-ho cal aixecar una alternativa política revolucionària que posi en qüestió el propi capitalisme, que planegi que l'única manera d'evitar aquestes contrareformes i la creixent misèria de la classe treballadora i el jovent passa per acabar amb els privilegis i la propietat dels capitalistes, per nacionalitzar la banca i els grans monopolis i utilitzar els seus ingents recursos en benefici de la majoria de la societat.

Aquesta lluita compta amb la simpatia de milions de treballadors i treballadores europees que estan patint les mateixes contrareformes, la mateixa inflació, la mateixa misèria i la mateixa guerra imperialista que tant està enriquint els capitalistes. Avui s'aixequen els treballadors i treballadores angleses i franceses, però demà se sumaran els treballadors i treballadores de la resta del continent.

Com al 1936 i com al maig del 68, l'única alternativa és i serà la revolució socialista.

1. Aixecament revolucionari del juny del 1936, quan una onada vaguística amb ocupacions de fàbrica va posar contra les cordes el capitalisme francès.
2. El famós Maig del 68, la vaga general revolucionària més gran de la història de França, que també va estar a punt d'acabar amb el sistema capitalista.

REBEL·LIÓ OBRERA a França

Per la vaga indefinida militant fins a tombar Macron!

Víctor Taibo
Esquerra Revolucionària

La batalla contra el govern de Macron i la seva contrareforma de les pensions està avançant i radicalitzant-se, convertida ja en una rebel·lió obrera generalitzada.

La vaga general del 7 de març ha suposat un punt d'inflexió impressionant. França ha quedat pràcticament bloquejada, i milions han inundat els carrers en 500 manifestacions multitudinàries per tot el país. Un salt en la mobilització que ni tan sols han pogut ocultar els mitjans de propaganda de la burgesia, que ja han d'admetre obertament que el moviment està més fort que mai.

La vaga ha paralitzat completament centrals nuclears i elèctriques, refineries, ports, els ferrocarrils, el metro de París i molts altres mitjans de transport, la recollida d'escombraries, els mitjans de comunicació, els instituts i les universitats, i fins i tot monuments nacionals com la Torre Eiffel o el Palau de Versalles; en sectors on fins ara havia estat més minoritària, com els funcionaris, o el sector privat, el seguiment ha estat massiu, destacant especialment la indústria metal·lúrgica que inclou empreses decisives com Airbus o Renault.

El jovent està realitzant un paper de primer ordre en aquesta batalla, bloquejant centenars d'instituts i desenes d'universitats, i enfrontant una feroç repressió policial que ha tractat d'impedir aquests bloquejos i ocupacions. Saben que el jovent és la flama de la revolució, i per això el criminalitzen i carreguen amb força contra ell.

Aquest formidable aixecament vaguístic de masses demostra que hi ha força per a tombar definitivament Macron i les seves polítiques, i posa en qüestió els pilars del capitalisme francès. El moviment avança, s'estén i s'enforteix, causant cada vegada més terror en el govern francès i la classe dominant.

Vaga indefinida renovable

La fúria obrera ha desbordat els mateixos dirigents sindicals, plantejant-se des de baix –des dels Comitès de base i l'activisme sindical, especialment a la CGT o des de la França Insubmissa– la necessitat de portar la lluita molt més enllà impulsant vagues indefinides renovables, la continuació de les quals s'hauria de votar diàriament. L'objectiu: paralitzar i bloquejar completament l'economia, demostrant qui mana realment a la societat; i demostrar que el govern i la patronal estan sols i són impotents davant de la classe obrera organitzada en lluita.

Fins i tot la CFDT, un dels sindicats amb una direcció més a la dreta, s'ha vist arrossegat en aquesta estratègia, deixant llibertat a les seves federacions per decidir sobre la vaga indefinida renovable, encara

que dient ara –després de l'èxit del 7 de març–, que no volen bloquejar el país. La força del moviment ha imposat la unitat sindical, però en la lluita, sense mitges tintes, plantejant una estratègia ascendent, i dificultant que la burocràcia sindical de la CFDT es pugui despenjar i intentar frenar el moviment.

Les vagues indefinides renovables es multipliquen. Així ha succeït amb les refineries, per part de la CGT, bloquejades des del 6 de març, posant en risc el subministrament de combustible a tot el país i, per tant, el funcionament de tota l'economia. Cinc grans federacions de la CGT ja anunciaren vagues indefinides renovables des del 7 de març: el sector químic (refineries, plàstics, indústria farmacèutica, etc.), les mines i el sector energètic, els ferroviaris, els ports i la federació de ceràmica i vidre. També els treballadors de recollida d'escombraries i els de les plataformes de repartiment (*Just Eat, Glovo*, etc.).

• Segueix a la pàgina 7

